

Tenim drets lingüístics?

written by Pau Miserachs | 26 d'abril de 2019

Aquests dies sentim a parlar als partits dits constitucionalistes de la decisió d'eliminar a Catalunya la immersió lingüística, imposar el castellà a totes les administracions i eliminació del català. Aquesta proposta es presenta com a garantia de la llibertat i dels drets de tots, o sigui que se'ns presenta una visió molt particular de la igualtat. És aquest un vici de l'esperit de conquesta i assimilació del caràcter castellà?

Los catalans, deia Valentí Almirall a 'Lo Catalanisme' el 1887, tenim distint idioma que els castellans i no formen un sol poble. Podem formar un conjunt, però mai confondre'ns. El castellà encara dona la sensació de ser la marca de la tirania, deia també Valentí Almirall, i l'estigma de la nostra degeneració. Han estat diverses les situacions històriques, des de l'annexió de 1714, que s'ha prohibit l'ús del català a Catalunya.

La Resolució 47/135, de 19 de desembre, de l'Assemblea General de les Nacions Unides, adoptà la Declaració sobre els drets de les persones pertanyents a minories nacionals o ètniques, religioses i lingüístiques.

Les minories nacionals també foren objecte d'estudi i Declaracions al Consell d'Europa el 9 d'octubre de 1993. El 1994 es va aprovar la Convenció marc per a la protecció de les minories nacionals.

El català, llengua mil·lenària, perfectament assentada i desenvolupada, és avui una llengua amenaçada al Regne d'Espanya que en nom de la unitat d'Espanya rebutja el català com a llengua aliena, intentant imposar a Catalunya la substitució lingüística pel castellà, també anomenat espanyol.

Espanya segueix una tendència homogeneïtzadora que no

garanteix la convivència entre comunitats lingüístiques diverses al territori català. És la idea de la uniformitat que sols pot néixer de la imposició i destrueix la llibertat.

L'Estat per tant vol reduir la diversitat i afavorir la unitat cultural sota la llengua i la cultura castel·lanes, destruir, de fet i per raons polítiques, el pluralisme lingüístic existent. El greuge permanent a Catalunya obliga a no prescindir de la història, ja que es pretén obertament, com deia Valentí Almirall el 1887, obligar-nos a usar una altra llengua que tots sabem no s'avé amb el nostre comportament i caràcter.

Catalunya té dret a la participació cultural de la seva llengua pròpia més enllà del seu territori i a un desenvolupament sostenible, al seu creixement i al respecte, dins d'un marc polític que doni empara a la diversitat lingüística i fomenti la convivència entre comunitats.

El Regne d'Espanya, en nom del propòsit d'imposar la llengua única, ha preferit però trencar els drets entre les comunitats lingüístiques que existeixen en el seu territori per convertir el català en llengua regional, sense caràcter de llengua oficial al territori català, sense projecció i sense futur, amb tendència a desaparèixer.

Però el fet és que la llengua catalana és l'expressió d'una identitat col·lectiva i també és un instrument de cohesió, de comunicació, i d'expressivitat creadora, segons la Declaració de Barcelona de 1996.

Malgrat l'actual tendència en contra, l'Estat espanyol té l'obligació de protegir la llengua catalana i també l'obligació de no interferir en el seu ús natural, perquè tothom que viu i treballa a Catalunya té dret a accedir al coneixement de la llengua del territori on resideix, i més tractant-se el català d'una llengua adient per al desenvolupament personal.

El dret de la llengua catalana a un tracte equitatiu i no discriminatori tant als mitjans de comunicació com a l'ensenyament, la política institucional, l'administració i les activitats econòmiques és una conseqüència lògica del dret a la llengua i la cultura.

L'article 22 de la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea assenyala que la Unió Europea respecta la diversitat cultural, religiosa i lingüística, dret que l'Estat espanyol i els partits conservadors semblen ignorar, quan el camí cap a la Unió Europea exigeix potenciar les identitats culturals.

Les coses han de canviar al Regne d'Espanya i respectar l'Estat la diversitat catalana establint relacions d'amistat en lloc de l'actual plantejament de persecució i destrucció. El negacionisme actual no és més que oposar-se a l'evolució i l'avenç que la història imposa.